

РЕШЕНИЕ

№ 920

гр. Бургас, 04.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

**ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС, II ВЪЗЗИВЕН ГРАЖДАНСКИ
СЪСТАВ**, в публично заседание на двадесет и осми юли през две хиляди
двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Росица Ж. Темелкова
Членове: Таня Т. Русева Маркова
Елеонора С. Кралева

при участието на секретаря Жанета Д. Граматикова
като разгледа докладваното от Таня Т. Русева Маркова Въззивно гражданско
дело № 20232100501250 по описа за 2023 година

С Решение № 1056 от 17.05.2023г., постановено по гр. дело №
947/2023г. по описа на Районен съд – Бургас е признато за незаконно и е
отменено уволнението на ищеца Д. И. Г., извършено със Заповед № РД-11-
273/03.01.2023г. на Директора на ПГХТ „Акад. Н. Д. Зелинский“, гр. Бургас.
С цитираното решение е възстановен на основание чл. 344, ал. 1, т. 2 от КТ
ищеца Д. И. Г. на заеманата преди уволнението длъжност „.....“ в
*****.

С цитираното решение е осъдена на основание чл. 344, ал. 1, т. 3 вр.
с чл. 225, ал. 1 от КТ ответната Професионална гимназия по химични
технологии „Акад. Н. Д. Зелинский“, гр. Бургас, представлявана от Директора
Жулиета Панайотова Ценкова, да заплати на ищеца Д. И. Г., сума в размер от
5 076, 43 лева, представляваща обезщетение за оставане без работа поради
незаконното уволнение за периода от 04.01.2023 г. до 16.03.2023 г., ведно със
законната лихва от подаване на исковата молба на 16.02.2023 г. до
окончателното изплащане.

Против постановеното решение е депозирана въззивна жалба от Професионална гимназия по химични технологии „Акад. Н. Д. Зелинский“ - гр. Бургас, с която се претендира атакуваното първоинстанционно решение да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново решение по съществото на спора, с което всички предявени обективно съединени искиве да бъдат отхвърлени.

В жалбата се посочва, че решението е постановено при процесуални нарушения и при нарушение на материалния закон. В жалбата се посочва, че съдът е приел фактическа обстановка, която не се оспорва от въззивната страна, но на безспорните обстоятелства, които съдът е изложил в своето решение е дал тълкуване, което не съответства на закона, и по неговата буква, и по дух.

В жалбата се посочва, че в исковата молба ищецът е въвел едно единствено фактическо и правно основание за незаконност на своето уволнение, а именно – работодателят, след като той е внесъл заявлението си на 22.12.2022г. за прекратяване на трудовото правоотношение по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, считано от 03.01.2023г. не го е уведомил писмено в императивния 7-дневен срок дали приема предложението, поради което било налице несъгласие с внесеното предложение, поради което и прекратяването на трудовия договор със Заповед № РД – 11 – 273/03.01.2023г. е незаконно.

В жалбата се посочва, че в конкретния случай законът трябва да се тълкува и приложи при точната оценка за спецификата на конкретния казус, изразяващ се в обстоятелството, че в периода от 9.12.2022г. до 30.12.2022г. вкл. Директорът на гимназията е в законосъобразно разрешен отпуск, а заместващият я – заместник-директор въз основа на нарочна заповед няма права да сключва, изменя и прекратява трудови договори с **, а и ищецът също е в разрешен платен отпуск за дните – 29.12. и 30.12.2022г., а и е определил и датата, от която желае трудовият му договор да се прекрати по взаимно съгласие – 03.01.2023г., предвид дългите празници около Коледа и Нова година.

В жалбата се посочва, че съдът е постановил своето решение, като е стъпил на буквалния смисъл на нормата на чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ –внесено заявление от работника за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие и в седмодневния срок работника не е бил уведомен, че

предложението му е прието, поради което и съдът е приел, че е налице отказ от приемане и направеното по-късно от работодателя волеизявление за приемане на предложението е без правно значение и прекратяването на трудовото правоотношение по взаимно съгласие е незаконно. В жалбата се посочва, че това тълкува от страна на първоинстанционния съд не може и не следва да бъде автоматично приложено за настоящия конкретен случай, тъй като условието приемащата предложението страна да обективира своето волеизявление за прекратяване на трудово-правната връзка по взаимно съгласие и да уведоми поискалия това прекратяване трябва да се обсъжда съобразно конкретните за случая обстоятелства, при които работодателят да е във възможността да осъществи законосъобразни действия при възникналата фактическа ситуация, а не само и единствено целта да е да се постави другата страна в известност е ли прието предложението към работодателя за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие. В жалбата се посочва, че в тази връзка се поставя въпроса какъв е характера на срока по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ – преклузивен или давностен и отговорът на този въпрос е от съществено значение за правилното решаване на спора, но последицата от неуведомяването не е свързана с характера на срока. В жалбата се посочва, че в цялост КТ застъпва становището, че сроковете, предвидени в него са давностни, дори и да не са посочени изрично в правната норма като давностни и тези правни доводи сочат, че се касае за давностен срок по своя характер и може да бъде удължен по уважителни и обективни причини. Посочва се, че при подадено заявление от страна на ищеца на дата – 22.12.2022г. седемдневният срок изтича на 29.12.2022г., а в този ден безспорно Директорът на гимназията е в разрешен платен отпуск, а предоставените по време на отсъствието ѝ поради отпуск права на заместващото я лице изключват възможността то да осъществява действия, свързани и относими към прекратяването на трудовия договор, а от друга страна е налице и обективна невъзможност Директора на гимназията да извършва такива дейности – тя е в платен отпуск от 19.12.2022г. до 03.01.2023г. В жалбата се посочва, че на 29.12.2022г. ищецът също е в разрешен платен отпуск, поради това не следва спрямо него да се осъществяват действия, свързани с трудовия му договор и трудовото му правоотношение.

В жалбата се посочва, че другият правен въпрос е дали

работодателят по време на разрешен отпуск има право да извършва валидни от правна страна действия, вкл. и във връзка с трудовите правоотношения на работниците и служителите и конкретно – относно тяхното прекратяване – законът не е дал категоричен отговор, но неговото тълкуване и прилагане сочи, че извършването на такива действия ще са невалидни по аргумент на чл. 175, ал. 2 от КТ.

В жалбата се посочва и обстоятелството, че със заявлението си ищецът е посочил искане трудовият договор с него да се прекрати по взаимно съгласие, считано от 03.01.2023г. и това е посочване от негова страна на срок за приемане на предложението от работодателя, който е обвързващ и за двете страни, вкл. за работодателя, към който е отправено предложението – работодателят разполага с възможността да изрази съгласие за приемането му до настъпване на посочената за прекратяване от него дата. В жалбата се поставя и въпроса какво значение има обстоятелството, че със заявлението си ищецът е посочил искане трудовият договор с него да се прекрати по взаимно съгласие, считано от 03.01.2023г. и това би следвало да се тълкува като срок за приемане на предложението от работодателя, който е обвързващ и за двете страни.

В жалбата се посочва, че в конкретния случай – Директорът на гимназията на 03.01.2023г. когато е на работа след ползване на платения си отпуск, приема валидно предложението на ищеца, издадена е заповед за прекратяване на трудовия му договор и прекратяването е извършено съобразно закона. Съдът неправилно е приел, че Директора е могла да изрази волята си още на 22.12.2022г., да изрази волеизявлението си в електронна форма, заместващата я да вземе отношение по направеното от ищеца предложение, въпреки поставените ѝ ограничения, тъй като прекратяването на трудовото правоотношение по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ настъпва по силата на постигнатото между страните съгласие, а не чрез волеизявление на работодателя. В жалбата се посочва, че Директора на гимназията не е могла да стори посоченото от съда, тъй като е била в отпуск и го е ползвала реално, той не е бил прекъснат, за да би могла след прекъсването му да осъществява валидни правни действия като работодател, а действия по уведомяване не е имала право да извърши заместващата Директора, тъй като то е извън дадените ѝ права.

Не се отправят искания за събиране на нови доказателства пред настоящата инстанция.

Отправя се искане да бъдат присъдени направените по делото разноски.

В съдебно заседание въззивната страна чрез своя процесуален представител – адвокат Иванова поддържа депозираната въззивна жалба и счита, че следва да бъде уважена, като бъде отменено първоинстанционното решение и бъде постановен нов съдебен акт по съществото на спора, с който предявените обективно съединени иска на ищеца да бъдат отхвърлени.

Ответната страна по въззивната жалба – Д. И. Г. в законовия срок депозира по делото писмен отговор на въззивната жалба, в който посочва, че атакуваното първоинстанционно решение е правилно, обосновано и законосъобразно и е съобразено с константната практика на ВКС на РБ по този тип дела.

В отговора на въззивната жалба се посочва, че в исковата молба е посочено само едно фактическо и правно основание за незаконността на уволнението – изразено становище от работодателя и уведомяването на ищеца за това становище в 7-модневен срок течащ от 22.12.2022г., след неговото заявление по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. Посочва се, че законът не споменава никъде, че ако в заявлението е посочена дата за прекратяване на трудовото правоотношение, това императивно освобождава работодателя да изпълни законовото изискване за даване на становище и да уведоми за това становище в седмодневен срок – в конкретния случай това е датата – 29.12.2022г. – работен ден и е безспорно, че въззивната страна не оспорва този факт. Сочи се, че всички аргументи и търсене на специфичност в конкретния казус във въззивната жалба против решението на Районен съд – Бургас са с цел да се оправдае неспазването на ясните разпоредби на закона по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, да се пренебрегнат решенията на ВКС на РБ, както и да се вменят различни незаконни нови тълкувания на закона, специално за служители и работодатели от МОН.

Претендира се въззивната жалба да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено.

Не се отправят искания за събиране на нови доказателства пред

настоящата инстанция. За сведение на съда се представят два отговора, изпратени до въззиваемия – Д. Г. от страна на Дирекция „Инспекция по труда“ – гр. Бургас – от 22.06.2023г. и от 23.06.2023г.

Отправя се искане да бъдат присъдени направените по делото разноски.

В съдебно заседание ответната страна по въззивната жалба – Д. И. Г. чрез своя процесуален представител оспорва въззивната жалба и счита, че следва да бъде оставена без уважение, а първоинстанционното решение да бъде потвърдено.

Бургаският окръжен съд като взе предвид разпоредбите на закона, исканията и твърденията на страните и събраните по делото доказателства намира за установено от фактическа и правна страна следното:

Предявени са три обективно съединени иска от Д. И. Г. от гр. Бургас против Професионална гимназия по химични технологии „Акад. Н. Д. Зелинский“ – Бургас, с които се претендира да бъде отменена като незаконосъобразна, постановената в нарушение на чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ Заповед № РД – 11 – 273/03.01.2023г. на Директора на ПГХТ „Акад. Н. Д. Зелинский“ – Бургас, по силата на която е прекратено трудовото правоотношение на Д. И. Г., претендира се същият да бъде възстановен на заеманата от него предишна длъжност – „старши ** ****“ в ***** – Бургас, както и да бъде осъдено ответното учебно заведение да заплати обезщетение за времето, през което той е останал без работа, считано от 03.01.2023г. в размер на 1 800 лева месечно.

В исковата молба се посочва, че през учебната година – 2022/2023г. ищецът е заемал длъжността – „*****“ в *** – Бургас и на 22.12.2022г. е депозирал заявление за прекратяване на трудовия му договор по взаимно съгласие на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. Посочва се в исковата молба, че в последващите 7 дни, ищецът не е получил писмено уведомление за съгласие или несъгласие с неговото заявление, а изрично установения от КТ седмодневен срок е изтекъл на 29.12.2022г. – работен ден и когато на 03.01.2023г. е отишъл на работа му е била предоставена за подпис Заповед № РД – 11 – 273/03.01.2023г. на Директора на ПГХТ „Акад. Н. Д. Зелинский“ – Бургас за прекратяване на трудово му правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ. В исковата молба се посочва, че е изтекъл седмодневния срок

без да е направено писмено уведомление и е налице неспазване на процедурата от страна на работодателя за изразяване и изпращане на становище към него за приемане или отхвърляне на заявлението му за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие и това определя като недействителни всички последващи документи на Директора – работодател, свързани със заявлението на ищеца.

В исковата молба се твърди, че издадената Заповед № РД – 11 – 273/03.01.2023г. на Директора на ПГХТ „Акад. Н. Д. Зелинский“ – Бургас е незаконосъобразна, тъй като до 29.12.2022г. вкл. работодателят не е изразил писмено съгласието си по заявлението му и не го е уведомил по надлежния ред за това.

В хода на производството пред Районен съд – Бургас ищецът е направил уточнение и изменение на своята претенция за заплащане на обезщетение за оставането му без работа, което е прието от страна на съда с Определение от 03.05.2023г., постановено по гр. дело № 947/2023г. в открито съдебно заседание.

По делото не се спори, че предявените обективно съединени искове са с правно основание чл. 344, ал. 1, т. 1, т. 2 и т. 3 от Кодекса на труда.

Ответната страна по предявените обективно съединени искове – Професионална гимназия по химични технологии „Акад. Н. Д. Зелинский“ – Бургас депозира писмен отговор на предявените искове, в който посочва, че са неоснователни възраженията за незаконност на уволнението, произтичащи според ищеца от факта, че в седмодневен срок от подаване на заявлението му работодателят не го е уведомил, че приема и че е съгласен трудовия договор да се прекрати по взаимно съгласие.

За да уважи обективно съединените искове, Районен съд – Бургас е приел, че са ирелевантни обстоятелствата, че и ищецът и директора на училището са ползвали платен годишен отпуск на 29.12.2022г. когато е изтекъл последния ден от законовия седмодневен срок и не може да се приеме, че е била налице обективна невъзможност за работодателя да вземе отношение по направеното от служителя предложение, тъй като директорът Ценкова е можела да изрази волята си за приемане на предложението чрез поставяне на резолюция още при подаването на заявлението за прекратяване на трудовото правоотношение на 22.12.2022г. когато се е явила в училището

за изпълнение на служебните си задължения въпреки ползвания от нея платен годишен отпуск. Съдът в своето решение приема, че въпреки отсъствието си от града, директорът Ценкова е имала възможност да изрази волеизявлението си в електронна форма, която би била приравнена на писмена форма съгласно правилата на ЗЕДЕУУ.

На основание чл. 269 от ГПК, въззивният съд се произнася служебно по валидността на решението, по допустимостта му – в обжалваната част, а по останалите въпроси е ограничен от посоченото в жалбата, т.е. правилността на първоинстанционното решение се проверява само в рамките на наведените оплаквания.

При тази служебна проверка, Бургаският окръжен съд намира обжалваното решение за валиден и допустим съдебен акт.

Настоящата инстанция намира, че фактическата обстановка по делото се установява такава, каквато е изложена в обжалваното решение и по нея не е налице спор между страните.

По наведените съображения във въззивната жалба, настоящата инстанция намира за установено следното:

От събраните по делото доказателства се установява по безспорен начин, че по силата на представената Заповед № РД-09-1448/18.11.2022г., постановена от Регионално управление на образованието – Бургас (лист 30 от първоинстанционното производство) на Жулиета Панайотова Ценкова, заемаща длъжността Директор на ПГ по химични технологии „Акад. Н. Зелинский“ – гр. Бургас е разрешено ползването на платен годишен отпуск да период от седем работни дни, като ползването на отпуска е започнало на 19.12.2022г. и е следвало Жулиета Ценкова да се завърне на работа на 03.01.2023г. – вторник. В този смисъл, настоящата инстанция приема, че Директорът на ПГХТ „Акад. Н. Д. Зелинский“ – гр. Бургас е ползвала седем работни от своя редовен платен годишен отпуск, като е започнала ползването му от 19.12.2022г. и се е завърнала на работа на 03.01.2023г. – предвид наличието на обявените почивни дни за цялата Държава съобразно Коледните и Новогодишни празници през този период от време. За периода на своето отсъствие, Директорът на гимназията – Жулиета Ценкова е постановила Заповед № РД – 10 – 138/18.11.2022г., по силата на която е определила Маргарита Видева на длъжност – заместник – директор Учебна дейност за

свой заместник за периода от 19.12.2022г. до 30.12.2022г. с права да изпълнява задълженията и да ползва правата на директора като орган на управление на училището, при спазване на следните ограничения – да не се разпорежда с бюджетни средства и да не извършва промени в числеността на персонала, да не сключва, изменя и прекратява трудови договори със заместник – директорите, **, възпитателите, служителите и работниците в училището. Тази заповед на Директора на гимназията е станала достояние на Регионалното управление на образование – гр. Бургас, тъй като обстоятелството от кого ще бъде заместван Директора при неговото отсъствие и номера на постановената заповед са вписани в заповедта от 18.11.2022г., с която е разрешено ползването на платения годишен отпуск на Директора Ценкова.

По делото не се спори и относно обстоятелството, че след като е започнало ползването на платения годишен отпуск на Директора на ПГХТ „Акад. Н. Д. Зелинский“ – гр. Бургас (за периода от 19.12.2022г. – понеделник до 03.01.2023г. – вторник) на дата – 22.12.2022г. – петък в деловодството на гимназията е постъпило Заявление от Д. И. Г. на длъжност – „***“ с вх. № РД – 13 – 604/22.12.2022г., в което е отправено искане от Директора на учебното заведение от страна на Д. Г. да бъде освободен от заеманата длъжност – „** *** по чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, считано от 03.01.2023г.

По делото не се спори и относно обстоятелството, че в първия работен ден след изтичане на ползването на разрешения платен годишен отпуск на Директора на Професионална гимназия по химични технологии „Акад. Н. Д. Зелинский“ – гр. Бургас – тоест на 03.01.2023г. – вторник върху заявлението на Д. Г. е поставена резолюция с изразено съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, считано от 03.01.2023г.

Не се спори и относно обстоятелството, че на същата дата – 03.01.2023г. на лицето му е връчена Заповед № РД-11-273/03.01.2023г. за прекратяване на трудовото му правоотношение на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ и това обстоятелство е удостоверено с подписа на ищеца Д. Г..

На основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ трудовият договор се прекратява без която и да е от страните да дължи предизвестие по взаимно

съгласие, изразено писмено. Страната, към която е отправено предложението, е длъжна да вземе отношение по него и да уведоми другата страна в 7-дневен срок от получаването му. Ако тя не направи това, смята се, че предложението не е прието.

Действително – практиката на ВКС на РБ, изразена в редица съдебни актове, между които са и Решение № 60 от 07.05.2015г., постановено по гр. дело № 5467/2014г. по описа на ВКС на РБ, както и цитираното от страна на ищеца Решение № 69 от 20.04.2012г., постановено по гр. дело № 898/2011г. по описа на ВКС на РБ категорично приема, че прекратяването на трудовото правоотношение по реда на чл. 325, ал. 1 от КТ по взаимно съгласие означава, че и двете страни желаят сключеният между тях трудов договор да прекрати своето действие, считано от определен момент нататък. Необходимо е волеизявленията на двете страни да съвпадна, в това число и по отношение на датата, от която договорът се счита прекратен. С оглед на това при несъвпадане волята на страните относно датата на прекратяване на договора, липсва взаимно съгласие.

В конкретния случай спорът между страните се свежда до обстоятелството, че ищецът е депозирал своето заявление за прекратяване на трудовото си правоотношение в период, в който работодателят е започнал да ползва своя отпуск и седмодневния срок, предвиден в чл. 325, ал. 1 от КТ (като период от време) е съвпаднал с времето, през което работодателят е ползвал своя отпуск. В този смисъл – съдът намира, че в конкретния случай въпросът се поставя на плоскостта дали работодателят при положение, че е започнал да ползва своя разрешен платен годишен отпуск е имал задължение да отговори на така депозираното заявление за прекратяване на трудовото правоотношение като изрази своето волеизявление за съгласие или съответно – за несъгласие за прекратяване на трудовото правоотношение.

На основание чл. 173, ал. 1 от КТ платеният годишен отпуск се ползва от работника или служителя с писмено разрешение от работодателя. Безспорно е, че отпускът е период от време, през което работникът или служителят се освобождава от задължението да работи по трудовото си правоотношение, като трудовото правоотношение продължава да съществува. Той се дължи на всеки работник или служител по трудовото правоотношение и е негово субективно право. По това той се различава от почивката като

период от време, през който работникът или служителят изобщо няма задължение да изпълнява работа по трудовото си правоотношение.

Както бе отбелязано по-горе – в моментът, в който е депозирано заявлението за прекратяване на трудовото правоотношение от страна на Д. Г. в деловодството на учебното заведение – 22.12.2022г. законният представител на гимназията – Директор Жулиета Ценкова е започнала ползването на своя платен годишен отпуск от 19.12.2022г. и в деня на входиране на заявлението същата е била в отпуск. По делото не се спори и относно обстоятелството, че същата е делегирала права на заместник – директора Маргарита Видева, свързани с правата на директора като орган на управление на училището, но изрично е изключила от делегираните правомощия възможността да сключва, изменя и прекратява трудови договори с **, възпитателите, служителите и работниците в училището, поради което и настоящия състав намира, че заместващия законния представител на институцията – Директора – в конкретния случай – заместник – директор Учебна дейност – Маргарита Видева не е разполагала с компетентност и правомощие да вземе отношение и да уведоми служителя по така отправеното предложение от страна на Д. Г. за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие, считано от 03.01.2023г. и не имала компетентност да изрази съгласие, което автоматично да доведе до прекратяване на трудовото правоотношение. При това положение, настоящата инстанция намира, че неизразяването на съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение в рамките на седмодневния срок от неговото входиране от страна на заместващата Маргарита Видева – Директора на професионалната гимназия – Жулиета Ценкова не може да се приеме за неприемане на отправеното предложение по смисъла на чл. 325, ал. 1 от КТ и съответно за липса на съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение, тъй като същата не е разполагала с компетентност да приеме това предложение.

От друга страна – ползването на разрешения платен годишен отпуск на Директора Жулиета Ценкова е започнало преди подаване на заявлението от страна на Д. Г. за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие. Директорът на професионалната гимназия за този период от време е била освободена от задължението си да изпълнява трудовото си

правоотношение и настоящата инстанция приема, че за нея не е започнал да тече срока, предвиден в чл. 325, ал. 1 от КТ, предвиден за приемане на предложението за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие. Седмодневният срок, предвиден в чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ е започнал да тече от момента, в който е изтекъл разрешенят платен годишен отпуск и съответно – след изтичане на тези седем работни дни отпуск тя се е върнала на работа и е изразила своето съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение още на първия работен ден – 03.01.2023г. Безспорно е, че датата, на която е изразено съгласие за прекратяване на трудовото правоотношение съвпада с датата, на която и самият служител желае прекратяване на трудовото му правоотношение, а именно – от 03.01.2023г. - в противен случай (в хипотеза на изтичане на срока на ползването на отпуска след тази дата – 03.01.2023г.) между страните не би могло да има постигнато съгласие, тъй като ще се получи разминаване в съгласието относно датата, от която страните желаят правоотношението да бъде прекратено – в какъвто смисъл е и трайната и непротиворечива практика на ВКС на РБ.

При това положение, настоящият състав намира, че не може да се приеме, че е ирелевантен въпроса (както е приел първоинстанционния съд), че за периода от 19.12.2022г. до 03.01.2023г. Директора на ПГХТ „Акад. Н. Д. Зелинский“ – гр. Бургас е ползвала своя годишен отпуск, тъй като през този период от време същата е била освободена от задължението си да престира своя труд и същата не е била длъжна да разгледа и да приеме или не отправеното предложение за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие от страна на Д. Г.. Действително – в изготвения доклад до Началника на Регионално управление на образованието – Бургас се посочва, че след проведен разговор на 22.12.2022г. с Д. Г. същият е подал заявление за освобождаване от заеманата длъжност, но от самото съдържание на този доклад не може да се приеме обстоятелството, че Директора на гимназията е узнала за така постъпилото и входирано заявление за прекратяване на трудовото правоотношение, тъй като видно от положения подпис и отбелязване след текста на документа, същият е изготвен не от самия Директор на гимназията, а от заместващия я заместник-директор Маргарита Видева съгласно цитираната по-горе Заповед за заместване № РД – 10 – 138/18.11.2022г. От друга страна – в отговора на исковата молба действително се посочва, че Директора на гимназията на 22.12.2022г. е

провела разговор с ищеца по повод възникнала конфликтна ситуация в училището и той е заявил намерението си да депозира заявление за прекратяване на трудовото си правоотношение по взаимно съгласие, но отново остава недоказано обстоятелството дали входирането на това заявление е станало достояние на работодателя, но както бе отбелязано по-горе дори и да ѝ е станало достояние това обстоятелство, то тя е била освободена от задължението си да изрази своето волеизявление.

Мотивиран от изложеното и като взе предвид изложените съображения във въззивната жалба, настоящият състав намира, че предвидения в чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ седмодневен срок за приемане на предложението за прекратяване на трудовото правоотношение по взаимно съгласие в конкретния случай е започнал да тече за работодателя от момента на изтичане на ползвания платен годишен отпуск и тъй като това е сторено в момент, в който не се е разминало съгласието на двете страни относно датата, на която и служителят е изразил желанието си да му бъде прекратено трудовото правоотношение, а именно – 03.01.2023г., настоящата инстанция намира, че следва да се приеме, че е налице съвпадане волеизявленията на двете страни за прекратяване на трудовия договор по взаимно съгласие по смисъла на чл. 325, ал. 1 от КТ и следва да се приеме, че постановената Заповед № РД – 11 – 273/03.01.2023г., издадена от Директора на ПГХТ „Акад. Н. Д. Зелинский“ – гр. Бургас е законосъобразна и предявения иск за нейната отмяна е неоснователен и следва да бъде отхвърлен. В този смисъл – следва да бъдат отхвърлени и предявения иск за възстановяване на служителя на заеманата от него длъжност, както и иска за заплащане на обезщетение за оставането му без работа за определен период от време.

Мотивиран от изложеното и като взе предвид, че направените от настоящата инстанция фактически и правни изводи не съвпадат с тези, които е направил първоинстанционния съд в атакуваното решение, съдът намира, че атакуваното решение следва да бъде отменено и вместо него да бъде постановено ново решение по съществото на спора, с което предявените искове да бъдат отхвърлени.

На основание чл. 78, ал. 1 от ГПК следва да бъде уважено искането на въззивната страна и да ѝ бъдат присъдени направените по делото разноски, предвид обстоятелството, че исковете са неоснователни и следва да бъдат

отхвърлени, като бъде осъден ищеца да заплати направените по делото разноски – сума в размер на 1 944 лева за първоинстанционното производство, предвид представеното пълномощно и фактура от 27.03.2023г. за заплащане на договореното възнаграждение за адвокат (лист 358 и лист 359 от първоинстанционното производство) и сума в размер на 151, 53 лева за въззивното производство, представляваща заплатена държавна такса за въззивното производство.

На основание чл. 315, ал. 2 от ГПК настоящото решение подлежи на обжалване от датата, обявена на страните в открито съдебно заседание – 11.08.2023г. с касационна жалба пред ВКС на РБ.

Мотивиран от горното, Окръжен съд – Бургас

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Решение № 1056 от 17.05.2023г., постановено по гр. дело № 947/2023г. по описа на Районен съд – Бургас и вместо него **ПОСТАНОВЯВА:**

ОТХВЪРЛЯ предявените от Д. И. Г., ЕГН ***** от гр. Б., ж.к. З., бл. *, ет. *, ап. *, със съдебен адрес – гр. Бургас, ул. „Св. Патриарх Евтимий“ № 2, вх. 1, ет. 1, ап. 1 – адвокатска кантора – адвокат Атанасов обективно съединени иски против Професионална гимназия по химични технологии „Акад. Н. Д. Зелинский“ – Бургас, с които претендира да бъде отменена като незаконосъобразна, постановената в нарушение на чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ Заповед № РД – 11 – 273/03.01.2023г. на Директора на ПГХТ „Акад. Н. Д. Зелинский“ – Бургас, по силата на която е прекратено трудовото правоотношение на Д. И. Г. на основание чл. 325, ал. 1, т. 1 от КТ, да бъде възстановен на заеманата от него предишна длъжност – „*****“ в ПГХТ „Акад. Н. Д. Зелинский“ – Бургас, както и иска, с който се претендира да бъде осъдено ответното учебно заведение да заплати обезщетение за времето, през което той е останал без работа, считано от 04.01.2023г. до 16.03.2023г. в размер на 5 076, 43 (пет хиляди седемдесет и шест лева и четиридесет и три стотинки) лева, ведно със законната лихва върху главницата от подаване на исковата молба от 16.02.2023г. до окончателното изплащане на сумата.

ОСЪЖДА Д. И. Г., ЕГН ***** от гр. Б., ж.к. З., бл. *, ет. *, ап.

*, със съдебен адрес – гр. Бургас, ул. „Св. Патриарх Евтимий“ № 2, вх. 1, ет. 1, ап. 1 – адвокатска кантора – адвокат Атанасов да заплати на Професионална гимназия по химични технологии „Акад. Н. Д. Зелинский“ – Бургас следните суми за водене на съдебното производство, представляващи направените по делото разноски - сума в размер на 1 944 (хиляда деветстотин четиридесет и четири) лева, представляваща направените разноски в първоинстанционното производство като възнаграждение за адвокат и сума в размер на 151, 53 (сто петдесет и един лева и петдесет и три стотинки) лева, представляваща направените по делото разноски пред въззивната инстанция – заплатена държавна такса за водене на производството.

Решението подлежи на касационно обжалване с касационна жалба пред Върховния касационен съд на Република България в едномесечен срок, считано от 11.08.2023г., за която дата страните са уведомени в открито съдебно заседание, на което представители и на двете страни са присъствали лично.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____